

Příloha

Promluva papeže Františka

Husté temnoty zahalily naše životy. Dolehly na nás obavy a rozpaky

*Promluva papeže Františka
při mimořádné modlitbě a
požehnání Urbi et Orbi v pátek
27. 3. 2020.*

*Modlitební zastavení proběhlo
před bazilikou sv. Petra na uza-
vřeném a prázdném náměstí.*

Modlitební večer byl zahájen odstav- cem z Bible, z evangelia podle Marka

Téhož dne večer vyběhl Ježíš své učedníky: „Přeplovme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali (Ježíše) s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď, a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, velká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“ (Bible, Evangelium, Mk 4,35-41)

Jsme na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní

»Téhož dne večer« (Mk 4,35). Tak začíná evangelium, které jsme slyšeli. Již několik

týdnů se zdá, že nastal večer. Husté temnoty zahalily naše náměstí, ulice a města; ovládly naše životy a vyplnily všechno ohlušujícím tichem a bezútěšnou prázdnotou, ochromujícími cokoli se namane. Je to cítit ve vzduchu, je to patrné na gestech a vyjadřují to pohledy. Dolehly na nás obavy a rozpaky. Jako učedníci z evangelia ocitli jsme se náhle v neočekávané a zběsilé bouři. Uvědomili jsme si, že jsme na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní, všichni jsme

povolání veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit. Na této lodi... jsme všichni. Jako oni učedníci, kteří jedním hlasem a s úzkostí říkají: »Hyneme« (v.38), tak i my jsme postřehli, že nemůžeme jít každý dál na vlastní účet, nýbrž pouze společně.

Je obtížné pochopit Ježíše: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“

Je snadné vžít se do této příhody. Obtížné je pochopit Ježíše. Zatímco učedníci jsou přirozeně vylekaní a zoufalí, On byl na zádi, právě v té části lodi, která se potápí nejprve. A co dělá? Navzdory pozdvižení klidně spí, s důvěrou v Otce – v evangeliu vidíme Ježíše spát pouze tady. Když je probuzen, utiší víchr a vody a obrátí se k učedníkům vyčítavým tónem: »Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?« (v.40).

Snažme se porozumět. V čem spočívá nedostatek víry učedníků, který je protikladem Ježíšovy důvěry? Nepřestali v Něho věřit, vždyť se na Něho obracejí. Podívejme se však, jakým způsobem: »Mistře, je ti to jedno, že hyneme?« (v.38). Je ti to jedno. Mysleli, že Ježíšovi na nich nezáleží, nestará se o ně. Je to jedna z nejhorších věcí, slyšíme-li mezi sebou, v našich rodinách slova: „Nezáleží ti na mně?“. Tato věta zraňuje a rozboří srdce. Otrásla také Ježíšem, protože nikomu jinému na nás nezáleží více než Jemu. A vskutku, jakmile je požádán, zachraňuje svoje malomyslné učedníky.

Současná bouře demaskuje naši zranitelnost a odhaluje falešné a povrchní jistoty

Současná bouře demaskuje naši zranitelnost a odhaluje falešné a povrchní jistoty, na kterých jsme vystavěli své programy a plány, zvyky a priority. Ukazuje nám, že jsme nechali usnout a opustili to, co živí, podporuje a posiluje náš život a naši komunitu. Bouře odkrývá všechny snahy o vytěsnění a opominutí toho, co oživuje duši našich národů, odhaluje každý pokus o umrtvení pomocí zdánlivě „spasitelných“ návyků, neschopných dovolávat se na-

šich kořenů a evokovat paměť našich starců, čímž se zbavujeme imunity nezbytné pro vyrovnání se s protivenstvím.

Bouří spadly masky oněch stereotypů, jimiž jsme zastírali svoje „ego“ ve stálé snaze o vlastní image, a znovu byla odhalena ona (požehnaná) sounáležitost, od níž se nelze odtrhnout: sounáležitost bratří.

Měli jsme dojem, že jsme mocní a schopní všeho

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?«. Pane, tvoje Slovo nás dnes večer zasáhlo a dotýká se všech. V tomto našem světě, který miluješ více než my, jsme se hnali vpřed plnou rychlostí a měli dojem, že jsme mocní a schopní všeho. Chtíví zisku, jsme se nechali pohltit věcmi a strhnout spěchem. Nezastavili jsme se na tvoje volání, neprocitli jsme tváří v tvář planetárním válkám a nespravedlnostem, neslyšeli jsme křik chudých i naší těžce nemocné planety. Vyzývavě jsme pokračovali a mysleli si, že budeme v nemocném světě navždy zdraví. Nyní, když jsme na rozbořeném moři, tě prosíme: „Probud se, Pane!“

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?«. Pane, obracíš se k nám výzvou, výzvou k víře. Výzvou, v níž nejde ani tak o to věřit, že Ty existuješ, nýbrž jít za Tebou a důvěřovat Ti. V této postní době zní tvoje naléhavá výzva: „Změňte smýšlení“, »obratte se ke mně celým svým srdcem« (Jl 2,12). Voláš nás, abychom se chopili tohoto času zkoušky jako času volby.

Vybrat si mezi tím, na čem záleží, a tím, co pomijí

Není to čas tvého soudu, ale našeho soudu: čas vybrat si mezi tím, na čem záleží, a tím, co pomijí, oddělit to, co je nezbytné, od toho, co nezbytné není. Je to čas k opětovnému usměrnění běhu života vstříc Tobě, Pane, a vstříc druhým. A cestou můžeme hledět na mnohé naše příkladné druhy, kteří vprostřed strachu reagovali odevzdáním svého života. Tak působí moc Ducha, jež se vylévá a přetváří v odvážnou a velkodušnou odevzdanost.

Lidé, kteří se nevyskytují na titulních stranách, dnes píší rozhodující události našich dějin

Život Ducha je s to vykoupit, docenit a ukázat, jak jsou naše životy sprádaný a nesený obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů, ani na velkých přehlídkách nejnovějších show, ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetřovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelky, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, kněží, řeholnice a mnoho a mnoho dalších, kteří pochopili, že nikdo se nezachrání sám. Tváří v tvář utrpení, v němž se poměruje opravdový rozvoj našich národů, objevujeme a zakoušíme Ježíšovu velebnějšskou modlitbu: »ať všichni jsou jedno« (Jan 17,21). Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost. Kolik otců, matek, prarodičů a učitelů ukazuje našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit a překonat krizi novým uzpůsobením zvyklostí, pozvednutím zraku a podnětem k modlitbě. Kolik lidí se modlí, obětuje a přimlouvá za dobro všech. Modlitba a tichá služba jsou naše vítězná zbraně.

Pozvěme Ježíše na loďky svých životů Odevzdejme mu svoje obavy

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?«. Počátkem víry je uznání, že potřebujeme spásu. Nejsme soběstační, sami se utopíme: potřebujeme Pána jako kdysi mořeplavci hvězdy. Pozvěme Ježíše na loďky svých životů. Odevzdejme mu svoje obavy, aby je přemohl. Jako učedníci zakusíme, že s Ním na palubě neztroskotáme. Vždyť v tom je Boží moc, že obrací v dobro všechno, co se stane, i to nepěkné. On vnáší klid do našich bouří, protože s Bohem život nikdy neumírá.

Uprostřed izolace slyšíme zvěst, která je naší spásou: Vstal z mrtvých a žije vedle nás

Pán nás uprostřed bouře interpeluje a vybízí, abychom vzbudili a aktivovali solidaritu a naději, jež jsou s to upevnit, podpořit a dát smysl

těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává. Pán se probouzí, aby probudil a oživil naši velikonoční víru. Máme kotvu: v Jeho kříži jsme byli spaseni. Máme kormidlo: v Jeho kříži jsme byli vykoupeni. Máme naději: v Jeho kříži jsme znovuzrozeni a obejmuti, aby nás nic a nikdo neoddělil od Jeho výkupné lásky. Uprostřed izolace, v níž trpíme nedostatkem přízně a setkání, zakoušíme nedostatek mnohého, slyšíme ještě jednou zvěst, která je naší spásou: vstal z mrtvých a žije vedle nás. Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět nalezi život, který nás čeká, hleděli na ty, kteří se nás dovolávají, posílili, rozpoznali a podnítili milost, která v nás přebývá. Nezhášeje skomírající plamínek (Iz 42,3), který nikdy nechoří, a dejme vzplanout naději. Obejmout Jeho kříž znamená najít odvahu obejmout všechny rozpory nynější doby, vzdát se na chvíli svého bažení po všemohoucnosti a majetku a dát prostor kreativě, kterou může vzbudit jedině Duch svatý. Znamená to najít odvahu otevřít prostory, kde všichni pocítí, že jsou povoláni, a dopustit nové podoby pohostinnosti, bratrství a solidarity. V Jeho kříži jsme byli spaseni, abychom přijali naději, které umožníme posilovat a podporovat všechna možná opatření a cesty, jež nám mohou pomoci se opatrovat a chránit. Obejmout Pána, abychom objali naději: to je síla víry, která osvobozuje od strachu a dává naději.

Na něj hodme všechnu svou starost, vždyť jemu na nás záleží

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?« Draží bratři a sestry, z tohoto místa, které vypráví

o skálopevné Petrově víře, chtěl bych dnes ve-
čer svěřit vás všechny Pánu na přímluvu Mado-
ny, Spásy jeho lidu, mořské hvězdy uprostřed
bouře. Z této kolonády, která objímá Řím a svět,
ať na vás sestoupí Boží požehnání jako útěchy-
plné objetí. Pán ať žehná světu, daruje zdraví
tělu a útěchu srdci. Žádáš nás, abychom neměli
strach. Naše víra je však slabá a jsme bázliví. Ty
však, Pane, nenechej nás napospas bouří. Zopa-
kuj znovu: »Vy se nebojte« (Mt 28,5). A my, spo-
lu s Petrem, »hodme na Něj všechnu svou star-
rost, vždyť Tobě na nás záleží« (srov. 1 Petr 5,7).

*Se svolením převzato z webu České sekce
Radio Vaticana*

*27. března 2020, 18:06 Přeložil Milan Glaser
Redakčně upraveno (vira.cz),
opatřeno mezititulky a obrázky*

Úvodní modlitba „v tísní“

Všemohoucí a milosrdný Bože,
pohled' na naše trápení,
potěš nás, své syny a dcery
a otevři naše srdce naději,
abychom pociťovali, že nám jako otec zůstá-
váš stále nablízku.

Prosíme o to skrze tvého Syna, Ježíše Krista,
našeho Pána,
neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého
žije a kraluje po všechny věky věků.
Amen.

Jak se mám modlit?

Lidé často říkají: „Neumím se modlit“
a kladou si otázku: „Jak se mám modlit?“
Jestli máte podobný problém, řekněte to pří-
mo Bohu... a už tím se modlíte.
Řekněte mu, že nevíte, jak se modlit...
a už tím se modlíte.
Modlitba totiž neznamená něco dělat,
ale s někým být.
Být s někým, komu na mně záleží,
být v jeho přítomnosti.

Velikonoce 2020

Vzhledem ke skutečnosti, že se nekonají bohoslužby a obřady v našem kostele, uvádíme pro-
gram TV NOE, kde máme možnost účasti na velikonočních obřadech prostřednictvím TV.
Letošní obřady Svatého týdne se budou slavit u oltáře katedry v bazilice sv. Petra bez přítom-
nosti věřících. Všechny obřady bude možno sledovat v přímém přenosu vatikánských médií
na webové a facebookové stránce Vatican News a stejně tak i na kanálu YouTube. V ČR bude
všechny bohoslužby přenášet živě TV Noe.

9. dubna – Zelený čtvrtek

18.00 mše svatá na Památku Večeře Páně (*Missa in Coena Domini*)

10. dubna – Velký pátek – Památka Umučení Páně

18.00 liturgie Velkého pátku se zvláštním úmyslem přímluv za nemocné a za ty, kdo se ocitli
v mimořádných nesnázích

21.00 křížová cesta na nádvoří Svatopetrské baziliky

11. dubna – Bílá sobota

21.00 velikonoční vigilie

12. dubna – slavnost Zmrtvýchvstání Páně

11.00 mše svatá, v jejímž závěru udělí papež František požehnání *Urbi et Orbi*